

Advies

DATUM 22 mei 2015
VOLGNUMMER 2014-2015/18

COMMISSIE Commissie voor
Bestuurszaken, Binnenlands
Bestuur, Inburgering en
Stedenbeleid

Decentraliseren van bevoegdheden: kansen en risico's voor kinderrechten

De Vlaamse regering wil vanaf 1 januari 2016 meer autonomie voor de lokale overheid. Het ontwerp van decreet tot wijziging van diverse decreten rond de subsidiëring van de lokale besturen, maakt dit mogelijk¹.

Het kinderrechtenverdrag zegt niets over decentraliseren van bevoegdheden. Elke verdragsstaat is vrij om zijn staatsstructuur te kiezen. De verdragsstaat is wel verplicht, ongeacht het bestuursniveau, om de rechten van kinderen ten volle te respecteren en toe te passen. Vlaanderen ratificeerde het kinderrechtenverdrag en moet erover waken dat zowel regelgeving als praktijken conform zijn, met het Verdrag. Ook als het gaat over gemeenten.

Het decentraliseren van een aantal bevoegdheden kan kansen in zich dragen, zoals:

- Beter en sneller inspelen op de lokale noden van kinderen en jongeren;
- Meer transparantie over wie, wat, waar beslist;
- Meer invloed en inspraak van kinderen en jongeren op het lokaal beleid: ze vinden het belangrijk om zich uit te spreken over zaken die dichtbij zijn zoals het buurtleven en de activiteiten in hun buurt.

Toch zijn er belangrijke randvoorwaarden te vervullen:

- Maak lokaal beleid doorzichtig: heldere informatie en communicatie zijn essentieel zodat minderjarigen en ouders weten

¹ Ontwerp van decreet wijziging van diverse decreten houdende de subsidiëring aan de lokale besturen en tot wijziging van het decreet van 5 juli 2002 tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds, *Parl. St.* VI.Parl. 2014-2015, nr. 357/1

waarop ze aanspraak kunnen maken. Waarvoor ze waar terecht kunnen?

- Bescherm minderjarigen tegen rechtsongelijkheid. Zorg dat het 'gelijkheidsbeginsel' niet onder druk komt te staan. In welke gemeente de minderjarige ook woont: gelijke rechten en gelijkwaardige behandeling moeten gegarandeerd worden.
- Voorzie verschillende participatiemechanismen op lokaal niveau en op maat van minderjarigen zodat ze maximaal betrokken worden bij het lokaal beleid. Want minderjarigen mogen niet stemmen.
- Laat de macht van het getal nooit primeren. Garandeer dat het lokale beleid kwetsbare kinderen extra beschermt.

Vlaanderen moet proactief inzetten op samenwerken en stroomlijnen tussen gemeenten zodat rechten van kinderen gegarandeerd blijven.

- Zorg voor ondersteuning en uitwisseling.
- Expliciteer kwaliteitsgaranties en rechtswaarborgen.
- Zie toe op het naleven van kwaliteitsnormen en kinderrechten. Elk bestuursniveau moet zijn verantwoordelijkheden naar kinderrechten opnemen.
- Zorg voor een uitgetekend klachtrecht en aanspreekpunt voor minderjarigen.
- Garandeer continuïteit. Ideaal krijgt het Vlaams Parlement over vijf jaar kans om het decentraliseren van bevoegdheden te evalueren. Mits uitbreiding naar gemeenten, biedt de stadsmonitor hiervoor interessante perspectieven.

Slaagt het lokale niveau er niet in de rechten van kinderen te garanderen? Riskeren sommige kinderen uit de boot te vallen? Dan moet het lokale niveau op expertise, steun en middelen van het regionale of nationale niveau kunnen rekenen. Decentraliseren van bevoegdheden gebeurde al in Denemarken en Nederland. Zorg ervoor dat Vlaanderen niet in dezelfde valkuilen terechtkomt.

1. Sectorale subsidie vervangen door aanvullende dotatie aan Gemeentefonds

De Vlaamse regering wil vanaf 1 januari 2016 meer autonomie geven aan de lokale overheid. Het ontwerp van decreet dat de diverse decreten rond de subsidiëring van de lokale besturen wijzigt, maakt dit mogelijk .

Sectorale subsidies aan de gemeenten voor integratie en inburgering, armoedebestrijding, ontwikkelingssamenwerking, flankerend onderwijsbeleid, lokaal jeugdbeleid, lokaal cultuurbeleid en lokaal sportbeleid worden opgeheven. De financiële middelen ervan gaan naar het Gemeentefonds.

De memorie van toelichting stelt:

'de totaliteit van de som die aan de lokale besturen als subsidie is gegeven in 2015 in het kader van de genoemde sectorale decreten wordt toegevoegd aan het Gemeentefonds als een aanvullende dotatie. De aandelen van elke gemeente in deze aanvullende dotatie is gelijk aan het aandeel dat de gemeenten in 2014 ontvangen uit al deze subsidieregelingen samen.'

Uitzondering in het ontwerp van decreet zijn de randgemeenten en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Voor hen worden de sectorale subsidies niet opgeheven.

2. Decentraliseren en het kinderrechtenverdrag

Meer dan twee decennia terug bekrachtigde de Vlaamse overheid het kinderrechtenverdrag. Ze verbond zich ertoe om een kinderrechtenbeleid vorm te geven. Ze beloofde werk te maken van het recht op protectie, provisie en participatie van kinderen en jongeren. En te waken over de rechten van kinderen en jongeren.

2.1. Ook lokale overheid moet kinderrechten respecteren

De erkenning van het kinderrechtenverdrag door Vlaanderen brengt niet alleen verantwoordelijkheden voor de Vlaamse overheid mee. Het kinderrechtenverdrag spreekt ook de lokale overheid aan. Neemt de lokale overheid een bepaalde beleidsverantwoordelijkheid ten aanzien van minderjarigen op zich? Dan moet dit beleid aan de standaarden van het kinderrechtenverdrag tegemoetkomen.

“All branches of government at whatever level – national, regional, local – are in a position to engage the responsibility of the State Party”²

Het kinderrechtenverdrag doet geen uitspraak over de staatsstructuur. Verdragsstaten zijn vrij zelf te beslissen aan welk bestuursniveau ze welke beleidsverantwoordelijkheid toekennen.

2.2. Kinderrechten blijven een gedeelde verantwoordelijkheid

Wanneer het lokale niveau een significant verschil kan maken voor rechten van kinderen, dan moet het daarvoor zowel beleidsruimte als steun en financiële of andere middelen krijgen van de regionale of nationale overheid, aldus het VN-Kinderrechtencomité³.

Er moet worden toegezien dat elk bestuursniveau binnen zijn bevoegdheden zijn verantwoordelijkheid voor kinderrechten opneemt. Maar geen enkel bestuursniveau kan in zijn eentje de volledige beleidsverantwoordelijkheid voor kinderrechten dragen. Het is zelden een alles of niets gebeuren. Het lokale bestuursniveau hangt af van de anderen om beloftes tegenover minderjarigen waar te maken .

Kan het lokale niveau op een goede samenwerking met het regionale of nationale niveau rekenen? Gebeurt het nodige om deze samenwerking op korte en lange termijn te stroomlijnen? En is het duidelijk wie welk stuk van de gedeelde verantwoordelijkheid opneemt? Dan kan het lokale niveau zijn belofte naar minderjarigen makkelijker waarmaken.

Ook bij een grotere beleidsruimte en –verantwoordelijkheid voor de lokale overheden, draagt het Vlaamse beleidsniveau nog steeds verantwoordelijkheid. Neem het voorbeeld van de jeugdzorg in Nederland: de overheid besliste om vanaf 1 januari 2015 de jeugdzorg te decentraliseren.

² Human Rights Committee, *General Comment No. 31* (2004), On the nature of the general legal obligation imposed on States Parties to the Covenant.

³ Committee on the Rights of the Child, *General Comment No. 5* (2003), On general measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child.

Dat de Nederlandse steden en gemeenten voortaan verantwoordelijk zijn voor de organisatie van de jeugdzorg ontslaat de centrale overheid niet van haar verplichting erover te waken dat voor alle Nederlandse minderjarigen de toegang tot de jeugdzorg verzekerd is.

3. Decentraliseren: kansen voor minderjarigen

De wens om meer bevoegdheden te decentraliseren komt voort uit een wens naar meer democratie, meer transparantie, beter kunnen inspelen op lokale noden en een geloof in het subsidiariteitsbeginsel: hogere (Vlaamse) instanties hoeven niet te doen wat de lagere instanties kunnen afhandelen⁴.

3.1. Beter inspelen op lokale noden van minderjarigen

Hoe lokaler het beleid, hoe beter het beleid kan inspelen op de noden die volwassenen en minderjarigen in hun onmiddellijke buurt en omgeving ervaren. Gemeenten weten waar de knelpunten liggen. Meer beslissingsbevoegdheid voor het lokale niveau biedt dan meer kansen om aan de noden van de lokale bevolking tegemoet te komen.

3.2. Meer transparantie want je weet wie, wat, waar beslist

Hoe lokaler het beleid, hoe transparanter het beleid. Het beleid is toegankelijker. Volwassenen en minderjarigen staan dicht bij het beleid. In principe komen ze sneller te weten wie waar welke beleidsbeslissingen neemt. Het is duidelijk wie waarvoor verantwoordelijk is. Bureaucratische verplichtingen ten aanzien van hogere instanties dringen zich minder op.

3.3. Decentraliseren geeft ruimte aan belevingswereld van minderjarigen

Leg je de ambities rond decentraliseren naast de belevingswereld van kinderen en jongeren, dan merk je dat decentraliseren extra kansen inhoudt voor de rechten van minderjarigen. Nabijheid, buurtleven, inspraak, willen wegen op het beleid om kansen in de buurt te vrijwaren: het zijn wensen die minderjarigen hoog inschatten.

Het recente stadsmonitor-onderzoek van Kind en Samenleving⁵ illustreert dat kinderen en jongeren een duidelijke mening hebben over hun stad. Ze hebben veel te vertellen over hun stad. Zelfs jonge kinderen hebben een genuanceerde mening over wat hun stad nodig heeft.

Praten kinderen en jongeren over hoe ze de stad beleven, dan hebben ze het vooral over wat ze er mogen en kunnen doen. Ze beleven hun stad via hun school, hun straat, hun buurt.

“Het recreatiedomein kennen ze niet onmiddellijk bij naam, ze kennen wel dat ene specifieke domein waar ze soms naartoe gaan.”

⁴ Vlaamse regering. *Witboek. Interne Staatshervorming*. 8 april 2011.

⁵ Kind en Samenleving. Perceptie onderzoek bij kinderen en jongeren in het kader van de stadsmonitor. 2014. Zie: *Gezinnen in de stad. De gezins- en kindvriendelijkheid van onze centrumsteden in kaart*. www.stadsmonitor.be.

Afhankelijk van de eigen leefsituatie en de handelingsruimte die ze krijgen, kunnen ze hun stad van zeer nabij en ten volle beleven. Sommige kinderen waren dolenthousiast over het zwembad in hun buurt. Voor anderen was dat te duur. Sommige kinderen gingen sporten in de sportclub. Voor anderen was ook dat te duur en hadden ze in hun buurt geen geschikte plek om te voetballen.

De deelnemende kinderen uit het stadsmonitor-onderzoek voelden zich erkend. Ze konden vertellen over wat zij belangrijk vinden. Ze waren niet alleen bewoners en gebruikers van de stad maar ook medeburgers die zinvolle dingen over hun buurt en stad vertellen.

4. Decentraliseren: blijf alert voor kinderrechten

4.1. Kinderrechten zijn de sporen waarop het Vlaamse en lokale beleid moeten rijden

Meer bevoegdheden aan de gemeenten betekent meer beleidsvrijheid voor de gemeenten. Gemeenten zullen zelf beleidslijnen kunnen uittekenen. Ze zullen niet meer geremd worden door Vlaamse voorkeuren rond integratie en inburgering, armoedebestrijding, ontwikkelingssamenwerking, flankerend onderwijsbeleid en lokaal jeugdbeleid, cultuurbeleid en sportbeleid. Afhankelijk van de noden zullen ze gericht meer middelen kunnen inzetten op het jeugdbeleid of het armoedebeleid, in plaats van een ander beleidsdomein.

Anderzijds is de beleidsvrijheid van de lokale overheid ook niet onbeperkt. Om toe te zien op het naleven van het kinderrechtenverdrag blijft de Vlaamse overheid mee verantwoordelijk. Hoe groter de variatie tussen gemeenten, hoe uitdagender de toezichtstaak van de Vlaamse overheid.

Denemarken en Nederland⁶ illustreren dat deze toezichtstaak geen sinecure is. Na het decentraliseren van bevoegdheden verdween het overzicht op hoe het met Deense kinderen gaat. Dat komt door het versnipperde jeugdbeleid. Er worden weinig centrale data verzameld. Het is niet duidelijk vanwaar de data komen. Door de verschillende manieren van meten, zijn de data moeilijk te vergelijken. Het VN-Comité voor de rechten van het kind wees Denemarken hierop.

Ook tonen Nederlandse en Deense voorbeelden aan dat er weinig duidelijkheid bestaat over wie wanneer aan te spreken op verantwoordelijkheden die vallen onder het kinderrechtenverdrag. De Nederlandse Kinderombudsman weet niet meer wie aan te spreken wanneer een gemeente verzuimt gehoor te geven aan verplichtingen tegenover het kind. Het is onduidelijk wanneer de nationale overheid een gemeente aanspreekt wanneer die in gebreke blijft.

---

⁶ Brief aan de vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Zie: <http://www.dekinderombudsman.nl/237/ouders-of-professionals/dossiers/jeugdhulp/>

4.2. Recht op bescherming tegen rechtsongelijkheid

Trek je decentraliseren extreem door dan heb je in plaats van één regelgeving, 308 variaties. Of in plaats van één toezichtmechanisme (incl. klachtenmechanisme), ken je 308 variaties al dan niet afhankelijk van het beleid.

Door deze variatie kan het gelijkheidsbeginsel onder druk komen te staan. Mogelijks zal niet elke minderjarige kunnen rekenen op gelijke rechten en op een gelijke behandeling in gelijke gevallen. Er kunnen grote verschillen ontstaan tussen de gemeenten, waardoor minderjarigen riskeren hun gelijke rechten op een gelijke behandeling te verliezen.

Denemarken en Nederland illustreren dat de variatie de rechtsgelijkheid onder druk zet.

“Het gaat daarbij niet om het feit dat een kind in gemeente A altijd op dezelfde zorg en dienstverlening moet kunnen rekenen als in gemeente B, maar dat de mogelijkheden om toegang te krijgen tot een bepaald zorgtype, niet te veel mogen verschillen. Waarom zouden er in de ene gemeente, hele andere afwegingsfactoren een rol kunnen spelen, dan in een andere gemeente, wanneer het gaat om de zorg en veiligheid voor kinderen. Om welke afwegingsfactoren moet het gaan?”⁷

4.3. Recht op participatie

Democratie is een proces, iets waaraan dagelijks moet gewerkt worden. Het gaat niet om een door elke burger te bereiken standaard, maar om een begrip met een veelheid aan gezichten. Democratie kent vele vormen. Het stopt niet bij het vertegenwoordigersmodel. Er zijn adviesraden, referenda, mechanismen die direct zeggenschap aan minderheidsgroepen, minderjarigen, ouderen en anderen garanderen.

Het recht op participatie mag zich niet beperken tot twee minuten in een stemhokje om de 5 of 6 jaar. Beleid floreert als het draagvlak heeft. Draagvlak vraagt overleg en zeggenschap van alle burgers.

Beperkt participatie zich tot deelname aan verkiezingen, dan vallen minderjarigen uit de boot. Minderjarigen mogen niet stemmen en mogen zich niet verkiesbaar stellen. Minderjarigen zijn gebaat met overleg en allerlei mechanismen die recht doen aan hun recht op participatie. Dankzij deze mechanismen kunnen ze hun medeburgerschap opnemen.

Vele steden en gemeenten dragen de participatie van kinderen aan het beleid hoog in hun vaandel. Al vóór de jeugdraad decretaal verplicht werd, hadden vele gemeenten een jeugdraad. Ook Vlaanderen steunde het recht op participatie altijd volmondig. Ze daagde gemeenten uit om buiten de traditionele participatiepaden te treden. Gemeenten kregen steun als ze hun beleidsplannen met de jeugdraad en particuliere kinderen en jongeren opstelden.

Het recht op participatie van de lokale jeugdraad aan het meerjarenplan blijft gegarandeerd. De deelname van particuliere kinderen en jongeren aan de opmaak van beleidsplannen is al geruime tijd niet meer verplicht. Ideaal

⁷ Brief aan de vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Zie: <http://www.dekinderombudsman.nl/237/ouders-of-professionals/dossiers/jeugdhulp/>

zetten vele steden en gemeenten hun zoektocht naar alternatieve participatievormen op lokaal niveau verder. Ook wanneer Vlaanderen het oormerken van de financiële middelen voor het lokale jeugdbeleid loslaat.

4.4. Recht op extra bescherming voor kwetsbare kinderen

Tegemoetkomen aan de behoeften van maatschappelijk kwetsbare groepen vraagt verhoudingsgewijs meer expliciete beleidsaandacht en meer inspanningen. Wanneer Vlaanderen de decretale en sectorale aandacht voor integratie, inburgering of armoede op lokaal niveau opheft, dan riskeren kwetsbare groepen die extra decretale garantie op lokale aandacht ook te verliezen.

De kans is groot dat de macht van het getal nog meer primeert. In Denemarken geven kostenoverwegingen voor gemeenten vaak de doorslag bij het bepalen van welke dienstverlening en zorg voor kinderen nodig is. Liever wordt gekozen voor een tegemoetkoming aan de noden van de grootste groep inwoners, in plaats van aan de specifieke noden van een kleinere en meer kwetsbare groep. Kwetsbare minderjarigen met specifieke behoeften lopen hierdoor het risico uit de boot te vallen⁸.

5. Suggesties om risico's te vermijden

Het Kinderrechtencommissariaat waardeert de ambities die schuilgaan achter het ontwerp van decreet tot wijziging van diverse decreten rond de subsidiëring van de lokale besturen.

- De participatiegedachte achter decentraliseren is lovenswaardig.
- Beslissingsbevoegdheden beter afstemmen op de belevingswereld van minderjarigen, geeft meer kansen voor kinderen en jongeren.
- Het streven naar transparantie steunen we. Weten wie waarvoor verantwoordelijk is, schept duidelijkheid voor jong en oud.

Het Kinderrechtencommissariaat vraagt wel bijzondere aandacht voor mogelijks negatieve effecten van decentraliseren op de rechtsbescherming van minderjarigen. Recente voorbeelden uit het buitenland maken duidelijk dat deze negatieve effecten niet uitgesloten zijn. We pleiten dan ook voor extra waakzaamheid en mechanismen die deze waakzaamheid mogelijk maken.

5.1. Zorg voor voldoende rechtsbescherming

Waar een minderjarige ook opgroeit, hij moet kunnen rekenen op een gelijkwaardige behandeling en respect voor zijn rechten. Mechanismen op Vlaams niveau zoals steunpunten, platformen om ideeën en praktijken uit te wisselen, engagementsverklaringen, uniforme kwaliteits- en rechtsnormen, toezicht- en klachtenmechanismen en een degelijke monitoring kunnen bijdragen aan de bescherming van rechtsgelijkheid.

⁸ Brief aan de vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Zie: <http://www.dekinderombudsman.nl/237/ouders-of-professionals/dossiers/jeugdhulp/>

Zorg voor ondersteuning en uitwisseling

Wanneer de lokale overheid meer bevoegdheden krijgt dan mag Vlaanderen zich niet volledig terugtrekken. Ideaal blijft Vlaanderen de lokale overheid ondersteunen bij zijn beleid rond integratie en inburgering, armoedebestrijding, ontwikkelingssamenwerking, flankerend onderwijsbeleid, lokaal jeugdbeleid, cultuurbeleid en sportbeleid. Ideaal houdt de ondersteuning ook waarborgen in voor de rechtsgaranties voor minderjarigen.

Expliciteer kwaliteitsgaranties en rechtswaarborgen

Decentraliseren van het beleidsbevoegdheden rond integratie en inburgering, armoedebestrijding, ontwikkelingssamenwerking, flankerend onderwijsbeleid, lokaal jeugdbeleid, lokaal cultuurbeleid en lokaal sportbeleid geeft ruimte aan variatie. Niet zelden is variatie een ideale voedingsbodem om te vernieuwen. Zolang elke minderjarige op duidelijke rechtswaarborgen en kwaliteitsgaranties kan rekenen, juichen we variatie toe.

Het is een ander verhaal als variatie leidt tot rechtsongelijkheid of onduidelijkheid over de kwaliteit die minderjarigen mogen verwachten. Ideaal gaat elk decentraliseren samen met een explicitering van kwaliteits- en rechtswaarborgen. Het Kinderrechtencommissariaat pleit voor helder uitgewerkte kwaliteitsnormen en rechtsgaranties, geformuleerd op Vlaams niveau.

Zie toe op de naleving van kwaliteitsnormen en kinderrechten

De Vlaamse overheid ratificeerde het Kinderrechtenverdrag in 1991. Ze beloofde werk te maken van de rechten van het kind en toe te zien op de naleving ervan. Ideaal kan elke minderjarige rekenen op een onafhankelijk toezichtmechanisme dat waakt over zijn rechten, ongeacht waar hij woont.

Decentraliseren daagt Vlaanderen uit in zijn toezichtstaak. Voor het Kinderrechtencommissariaat leidt decentraliseren van bevoegdheden niet automatisch tot een decentraliseren van toezicht. Toezicht situeren wij op Vlaams niveau. Het is noodzakelijk om op Vlaams niveau afspraken te maken over kwaliteits-, en rechtswaarborgen en de wijze van toezicht hierop. De Deense en Nederlandse voorbeelden illustreren deze noodzaak.

Respecteer het klacht-recht van minderjarigen

Naast toezichtmechanismen moeten minderjarigen kunnen rekenen op klachtenmechanismen die hen toelaten problemen en onrecht aan te kaarten.

Dankzij een klachtenmechanisme kan de minderjarige, zijn ouder of belangenbehartiger zelf initiatief nemen om zaken aan te kaarten. Bij toezichtmechanismen neemt de overheid het initiatief.

Decentraliseren mag hun klachtrecht niet hypothekeren. Het klachtrecht van minderjarigen moet volledig tot zijn recht komen. Dat kan wanneer Vlaanderen en de lokale overheden oog hebben voor kindspecifieke randvoorwaarden en waarborgen bij de uitbouw van een klachtenmechanisme. Ideaal kan elke minderjarige rekenen op een lokale ombudsdienst die ook hun belangen verdedigt.

5.2. Laat participatie tot zijn recht komen

Het Kinderrechtencommissariaat draagt participatie van minderjarigen hoog in zijn vaandel. Het is belangrijk dat minderjarigen kunnen deelnemen aan het

beleid. Daarom pleiten we voor mechanismen die inspraak van minderjarigen aan het beleid versterken, zoals lokale jeugdraden, deelname aan beleidsplannen, , verlaging van de leeftijdslijm bij lokale referenda, ...

Helaas beperkte de vorige legislatuur de lokale participatiekansen van minderjarigen. Vanuit een streven naar minder lokale planlasten, maken lokale overheden geen aparte categoriale lokale jeugdbeleidsplannen meer. Het lokale jeugdbeleid maakt nu deel uit van het strategisch meerjarenplan.

5.3. Garandeer continuïteit

Decentraliseren mag de continuïteit van dienst- en zorgverlening aan minderjarigen niet onder druk zetten. Ideaal gaat decentraliseren pas van start wanneer continuïteit in het jeugd-, sport en cultuurbeleid gegarandeerd is. Minderjarigen moeten weten wat hen te wachten staat. Er moet toezicht zijn op de transitie en de overdracht van bevoegdheden. Minderjarigen, hun ouders of belangenbehartigers moeten problemen kunnen aankaarten wanneer continuïteit in het beleid in het gedrang komt.

5.4. Blijf het opnemen voor kinderen met specifieke behoeften

Kinderen in een maatschappelijk kwetsbare positie hebben recht op extra bescherming. Ze moeten op aanvullende preferentiële rechten kunnen rekenen, anders kunnen ze minder van rechten genieten. Het Kinderrechtenverdrag vraagt extra aandacht voor kinderen in een asielcontext, kinderen met een handicap en kinderen van minderheden.

Vlaanderen moet zijn verantwoordelijkheid voor kinderen met specifieke behoeften blijven opnemen. Zet het decentraliseren van het beleid rond integratie en inburgering, armoedebestrijding, ontwikkelingssamenwerking, flankerend onderwijsbeleid, lokaal jeugdbeleid, cultuurbeleid en sportbeleid hun recht op aanvullende preferentiële rechten op de helling? Dan moet Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid opnemen en blijven zorg dragen voor deze kinderen.

Samen met de Strategische Adviesraad Welzijn vragen we om een armoedetoets op het nieuwe decreet.

5.5. Voorzie evaluatie van het decreet

Ideaal wordt aan het decreet volgend artikel toegevoegd:

“Om de vijf jaar dient de Vlaamse regering bij het Vlaams Parlement een rapport in over de evaluatie van de vervanging van de sectorale subsidies door de aanvullende dotatie aan het Gemeentefonds”

De stadsmonitor biedt hiertoe interessante perspectieven. En dankzij een eventuele uitbreiding van de stadsmonitor naar gemeenten zouden ook gemeenten geëvalueerd worden.